

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Okresního soudu Praha - západ** na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Městským soudem v Praze** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu Praha - západ pod sp. zn. 6 C 45/2015, o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 4. 2014, čj. 42000/002762/14/010/NT: žalobce Ing. P. B., MBA, zastoupený Mgr. Lukášem Krumlem, advokátem se sídlem Panská 1, Praha 1, a žalovaná Česká republika – Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, Praha 5,

t a k t o :

Návrh **s e o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 22. 12. 2015 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o některých kompetenčních sporech“), se Okresní soud Praha - západ domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. b) zákona o některých kompetenčních sporech, který vznikl mezi ním a Městským soudem v Praze ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 6 C 45/2015 o žalobě proti rozhodnutí žalované označenému v záhlaví tohoto usnesení.

Z předloženého podání a jeho příloh vyplynulo, že Pražská správa sociálního zabezpečení vydala dne 20. 2. 2014 rozhodnutí čj. 42013//180-6203-2.1.2012-20/14-RN-Sch/5, kterým žalobci uložila povinnost uhradit regresní náhradu ve výši 267 520 Kč. Žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 29. 4. 2014 zamítla odvolání žalobce a rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení potvrdila.

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud usnesením ze dne 16. 7. 2014, čj. 4 Ad 22/2014 - 11, žalobu odmítl. V odůvodnění usnesení

odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, čj. 4 Ads 100/2013 - 26, a na jeho základě měl za to, že rozhodnutí žalované o regresní náhradě je rozhodnutím o věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva. Žalobce se tedy dle městského soudu měl proti rozhodnutí žalované bránit žalobou v občanském soudním řízení.

Žalobce proto podal žalobu podle § 244 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), k soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení, Obvodnímu soudu pro Prahu 5, který ji následně postoupil pro svou místní nepřislušnost Okresnímu soudu Praha - západ.

Okresní soud Praha - západ podal zvláštnímu senátu návrh na zahájení řízení o záporném kompetenčním sporu. Nesouhlasil s unesením Městského soudu v Praze. S odkazem na rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 12. 3. 2015, čj. Konf 8/2014 - 25, měl za to, že náhradový vztah podle § 126 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, má veřejnoprávní povahu. Rozhodnutí správního orgánu tak má přezkoumávat soud ve správním soudnictví.

Zvláštní senát dále z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu zjistil, že žalovaná proti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby ve správním soudnictví podala kasační stížnost. Nejvyšší správní soud o ní rozhodl rozsudkem ze dne 7. 5. 2015, čj. 7 Ads 165/2014 - 21, kterým usnesení městského soudu zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění odkázal na zmiňované rozhodnutí zvláštního senátu čj. Konf 8/2014 - 25.

Městský soud v Praze tedy dále pokračoval v řízení o podané žalobě. Vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku. Protože jej žalobce nezaplatil, městský soud usnesením ze dne 22. 7. 2015, čj. 4 Ad 22/2014 - 32, řízení zastavil. Nejvyšší správní soud poté rozhodnutím ze dne 30. 9. 2015, čj. 7 Ads 213/2015 - 20, zamítl kasační stížnost žalobce proti tomuto usnesení.

Zvláštní senát se nejprve zabýval podmínkami, za nichž může věc projednat a rozhodnout o ní.

Vznikne-li kladný nebo záporný kompetenční spor o pravomoc nebo věcnou příslušnost k vydání rozhodnutí, rozhodne zvláštní senát o tom, kdo je příslušný vydat rozhodnutí uvedené v návrhu na zahájení řízení. Kladným kompetenčním sporem je podle § 1 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech spor, v němž si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí. Záporný kompetenční spor dle téhož ustanovení nastává tehdy, jestliže v totožné věci individuálně určených účastníků strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí.

Stranami kompetenčního sporu jsou dle § 1 odst. 1 zákona o některých kompetenčních sporech buď soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy, nebo soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Okresní soud v návrhu na zahájení řízení o kompetenčním sporu usuzuje na existenci záporného kompetenčního sporu. Existence záporného kompetenčního sporu či kladného kompetenčního sporu je podmínkou pro to, aby zvláštní senát mohl rozhodnout o tom, kdo je příslušný vydat rozhodnutí uvedené v návrhu na zahájení řízení.

Protože zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu existujícího ke dni, kdy o věci rozhoduje (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS), je rozhodné nejen to, že kompetenční spor vznikl, ale také to, že trvá ke dni jeho rozhodování zvláštním senátem.

Podmínka vzniku kompetenčního sporu však v daném případě nebyla splněna ani v době podání návrhu a není splněna ani nyní v době rozhodování zvláštního senátu. Ačkoli městský soud původně popřel svou pravomoc rozhodovat ve správním soudnictví, jeho rozhodnutí později Nejvyšší správní soud zrušil. V souladu s rozhodnutím zvláštního senátu čj. Konf 8/2014 - 25 zavázal městský soud právním názorem, že správní soudy, v dané věci tedy Městský soud v Praze, mají pravomoc ve věci rozhodnout. Městský soud následně byl připraven věc projednat a meritorně o ní rozhodnout. To, že k vydání rozhodnutí o věci samé pro nedostatek procesní aktivity žalobce (nezaplacení soudního poplatku) nedošlo, není pro posouzení existence kompetenčního sporu rozhodné. V době řízení o návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu tu tedy chybělo rozhodnutí, jímž by jedna strana kompetenčního sporu (soud rozhodující ve správním soudnictví) popřela svou pravomoc ve věci rozhodnout.

V souladu se shora uvedeným je nepochybné, že v souzené věci v době podání návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu ani v době řízení o něm nevznikl kompetenční spor, k jehož řešení by byl povolán zvláštní senát (srov. také rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 3. 11. 2005, čj. Konf 29/2005 - 23). Zvláštní senát proto pro nesplnění podmínek řízení o kompetenčním sporu návrh odmítl, a to za přiměřeného použití § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 4 zákona o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát nemohl postupovat ani podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech, který mu ukládá zrušit rozhodnutí, jímž strana kompetenčního sporu nesprávně popřela svou pravomoc, neboť takové rozhodnutí tu již není.

Okresní soud Praha-západ nyní při zkoumání podmínek řízení bude postupovat podle § 104b o. s. ř. (ustanovení § 104c o. s. ř. na danou věc již nedopadá); ve svém rozhodnutí současně vhodným způsobem upraví poučení o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví (§ 104b odst. 1 druhá věta o. s. ř.), neboť v souzené věci taková žaloba podána byla a ve správním soudnictví již byla projednávána; případný osud nově uplatněné žaloby ve správním soudnictví by však byl předurčen tím, že takováto žaloba již byla ve správním soudnictví projednávána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. března 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu